

## WIE GAAT ER MET DE SJERP LOPEN?

Nu de verkiezingswedloop aan de voet van de Mont Ventoux gekomen is wordt mij vaak gevraagd hoe de vork aan de steel zit in het politiek landschap. Nu, een voorspeller ben ik niet maar ik herinner mij ooit dat ik, nu bijna zes jaar geleden, bij Kateleen van de Sint Martinus aan mijn goede vriend nonkel Bob voorspelde dat ik voor VLDplus de 8<sup>ste</sup> zetel ging binnenhalen.

Hij lachte mijn voorspelling weg en trakteerde nog een pint. Wel, toen haalde ik dat achtste zijtje en mijn goede maat, fertiliteitsprofessor Kommeere, zelfs de negende. Van een vruchtbare campagne gesproken! Cialis was toen nog niet nodig. Deze keer wordt het echter en dubbeltje op zijn kant. De meningen over de uitslag zijn sterk verdeeld. Was het nu een goed beleid of was het een schertsbeleid, zoals sommigen willen laten uitschijnen. Mijn bescheiden mening is, dat een kartel dat voor de eerste keer in het bestaan van de gemeente aan het bewind komt, krediet moet krijgen van de kiezer, omdat het bestuur het al bij al goed gedaan heeft en bewezen heeft het aan te kunnen. Leergeld moet je altijd betalen, dat is evident. Of er nu al dan niet lijken uit de kast zijn gevallen, laat ik in het midden. Het is de plicht van de oppositie om dit te ontkennen, anders heeft het geen zin oppositie te voeren. Dit is echter geen politiek pamflet, al begint het erop te lijken.

Met het bedelen van mijn pas verschenen dichtbundel in de gemeente heb ik ook heel wat nieuwe inwoners leren kennen en hun ideeën flink geassimileerd. Het nadeel aan dat zelf ronddelen van die, intussen vijfde, bundel is dat ik heel wat achterstand heb opgelopen op mijn schema.

Het is onvoorstelbaar hoeveel er te vertellen valt en een uurtje is gauw voorbij. Toch is het een gezellige manier om te 'socializen' en eindelijk te weten wat onze dorpsgenoten verlangen en hoe hun toekomstvisie is. Leerrijk was het in ieder geval.

Van mens tot mens bloei je meer open en dat direct contact is niet te vergelijken met het organiseren van hoorzittingen of inspraakvergaderingen. Alles wordt spontaner.

Ja, jullie vroegen mij eigenlijk een pronostiek. Moeilijk te zeggen zolang de volledige lijsten niet bekend zijn. In ieder geval ik ga ervoor en hoop dat ons team opnieuw het nodige vertrouwen zal krijgen van de kiezer. De kandidaten zijn gedreven en competent en willen het maken en dat is zeker een groot pluspunt: de inzet, het positief denken en... het realiseren van uw en ons aller dromen.

De strijd om de gunst zal weliswaar hevig zijn.

Kijk, als het Vlaams Belang haar intenties niet doorzet, dan durf ik een zetelverdeling van 8-6-5 vooropstellen. De respectievelijke

'partijen' mogen jullie zelf een cijfer toekennen. Mijn cijfers kunnen jullie wel raden... Mocht het VB toch aan de verkiezingen deelnemen, kunnen ze goed zijn voor 1 zetel. Bij welke 'partij' hij er zal afgaan is onvoorspelbaar.

HET probleem zal er pas komen als de stemmen geteld zijn en de zetels verdeeld. Kiest men voor een ruime of een krappe meerderheid? Als ik hoor dat er 3 kandidaat-burgemeesters zijn en 8 kandidaat-schepenen, plus 4 kandidaten voor het OCMW-voorzitterschap, dan zullen de onderhandelingen niet van een leien dakje lopen.

Als ik voor jullie iets kan betekenen, vind je me op de 13<sup>de</sup> plaats van mijn vertrouwde VLDplus lijst. Mijn running mate, Ann Schollaert tref je als onafhankelijk kandidaat in 'hogere regionen' en wel op de 5de plaats...

Laat het een propere campagne worden met rede en verstand gevoerd.

Ik wens alle kandidaten succes. De bevolking zal oordelen en dat is nergens anders, ook niet in ons Leiedorp...



*Karel, gij die zo dicht bij 't paleis staat, wie wordt er opperhoofd van Wiboville of houden we het bij Latem en Deurle?*

# Meer sociale controle wenselijk...

Hoe meer ik pleit voor toenadering en openheid tussen de gewone en de gegoede burger, hoe verder ze uit elkaar gedreven worden. Meer sociale controle zou het veiligheidsgevoel ten goede komen. Maar, zelfs het gemeentebestuur gaat – in consensus - de creatie van nog meer reservaten in de hand werken door te pleiten voor het plaatsen van slagbomen aan sommige dreven, die ooit een zegen waren voor de zachte weggebruiker, maar nu door zware bolides, motoren en quads geterroriseerd en vernield worden. Onverantwoord rijgedrag schijnt eigen aan dit tijdperk en maakt dat het uitzicht en vooral de duurzaamheid van onze prachtige dreven in gevaar komt.

Zo'n ingreep zou het veiligheidsgevoel moeten aanzwengelen. Is dit nu naïviteit of struisvogelpolitiek, ik laat het in het midden. Ergens vertrouw ik die statistieken inzake daling van de regionale criminaliteit niet.

Inbrekers, carjackers of homejackers zijn zo inventief dat deze preventieve nepmiddelen geen enkel nut hebben, noch een grotere bescherming bieden. Mijns inziens wekt dergelijke aanpak het onveiligheidsgevoel alleen maar op. Sociale controle en BIN-werking is de beste manier om een gezonde veiligheid te bekomen. Het probleem is echter dat de burger uit de 21<sup>ste</sup> eeuw steeds meer hamert op privacy en afzondering. Nu heb je nog weinig 'oudjes' die achter de 'splete van ulder gordijnen' – zoals Walter De Buck – het zingt, alles gezien hebben wat er zich in de straat afspeelt. Vandaag zitten ze niet meer aan het venster, maar kijken kassie vanuit de luie zetel, een drankje en een hapje binnen handbereik... Waar je vroeger de mensen aan hun voorgevel zag zitten om met elkaar en de voorbijgangers een praatje te slaan, zit eenieder nu achter zijn hoge afsluiting, in het 'stulpje' binnen zijn domein, zich onledig te houden met soap-seeing, internetten, eenzaam een boek lezen of, in de chicste gevallen, banen te trekken in zijn al dan niet overdekt zwembad.

Wat er in de buurt gebeurt is gewoon 'de ver van mijn bed show'.

Let op, ik pleit niet onschuldig. Laatst zat ik aan mijn bureau een recensie te schrijven, het complete rock and roll repertoire keiluid uit de boxen van mijn dolby surround spuiend.

Amper 80 meter verder waren de hulpdiensten 2 uur vruchteloos bezig om de buurvrouw te reanimeren. Twee dagen later kwam ik pas te weten dat het brave mensje niet meer onder ons was. Geloof het of niet, ik schaamde mij dat ik niet gemerkt had dat er iets aan de hand was en dat ik mij geen vragen stelde waarom ze de volgende morgen – als gebruikelijk – niet in de tuin aan 't scharrelen was.

Zijn wij, mensen, nu allemaal eenzamen en egoïsten geworden? Is die teamgeest of liever die dorpsgeest volledig aan het wegebben? Ik ben niet te bekakt om toe te geven dat ook ik fouten maak.

We moeten echt terug naar meer samenhang binnen onze leefgemeenschap. Het sociaal contact moet opnieuw opflakkeren en we moeten, rijk en arm, elkaar de hand reiken om alzo tot een betere maatschappij te groeien. Die kloof moet gedicht worden voor het te laat is.

Denk er eens over na en spui je feedback maar gerust in mijn mailbox!

Het adres: [albertfernand@skynet.be](mailto:albertfernand@skynet.be)

*Wil je zelf jouw mening eens kwijt via De Loatemsche Kleppe? Geen probleem! Stuur gerust jouw artikel per post of digitaal en de kans dat je aan de bak komt in de volgende editie is groot. Dringende punten of ontboezemingen worden opgenomen in de elektronische versie op het internet en hebben dan een wereldwijd impact. Ieder zijn mening is voor de Kleppe geen ijdel woord...*

# NOG MEER VERTELSKES ...

**S**ins da Jean-Warle Chibo en Sese Sesko mee Rikkie en Gietsje van de plastiekduzen tuupe te goare un lijschte gemakt en mee de Ruuze van Deurle en Sint Kristof es 't polletiek landschap in Loatem en Deurle nogal veranderd. Nonkel Bob wildegge iest nog mee op den buut moar ee was rap weere an wal en bouwdegge zijn ei'en ark van Nowee, mee moederoverste Agnes als patronesse. Proxifredse, die tussen zijn schepenen van 'tuupe te goare' geprest zat gelijk un sardiene, ee ter em glijken poaling van tussen gewurmd en ezuu zijn meubels kunnen reddden. Wacht moar oast ee mee zijn lijschte zal buiten kommen!

Hoe da't verder zijn beluup zal en, es veur hierboven misschien un weeten, moar veur ons un roadsel. Iederien doe zijn beste. Overals verschijnen d'er nieuwe gezichten op de lijschte, d'iene al veel schuunder en slimmer dan d'ander. We zullen moeten afwachten of da ander en schuunder volk un beter bestuur geeft of in 't slechtste geval, of damme an un bestuur zullen gerakken of meen kommeseer gaan moeten wirken. Tegenwoordig verschietekik in niets nie mier!

Moar allee, die zes joar es in schuunte verluupen. Den ienen ee wa mier belastingen moeten betollen dan den anderen, moar ge kunt nie zei'en dat d'intense van 't bestuur d'er nie un was om er iets schuuns van te makken. Ons konteenerpark wordt geprezen als veurbeeld van inrichtinge van in de Limburg tot 'Over de Schreve' en ten es nog gien iens gieltegans geried. In ieder geval ons beweuners woaren 't ollemolle iens da't de moeite was en veural uug tijd datter stond. Wacht oas 't Tempelhof zal af zijn en den Musee van onzen angespoelden Ollander. Ons geburen zullen nogal totten trekken van zaloezie!

Nui kan't er nie veel spektakuleirs gebeuren want d'er meugen gien gruute wirken niemer vergund worden tot achter de kiezinge.

Moar wa vinde van 't Tempelhof? Sinds da den hof doar un beetse opgekuist es en de muren gewit, ee ons 'paleis' uuk wa mier asem gekree'en. Da paleis, tieken van welzijn van nonkel Bob, stond doar nui toch te versmachten op ezuu un klein stukske grond!

't Was al gieltegans an 't beschimmelen, 't stond te zwieten en 't kreeg hier en doar groene plekken en zwammen onder de kornisse!

'k Uure nui da nonkel Bob ezuu un beetse zurge draagt veur den hof van de Spoelberch. Ee zoe doar un labierint (in 't Vlams, un dolhof) willen loaten anleggen. 't Schijnt – volgens de gazette van Deurle – datte al hier en doar prijs gevraagd ee, moar da ezuu un landschappelijke ingreep vrie diere es. 'k Goat ne kier vroagen an 'ons' nieuwe muze want z'es nogal op d'uugte van dirgelij-

ke dingen. Ge weet da 'k mijn moaten altijd wille elpen, ee. 'k En zoe nui tog uuk nie geeren en da nonkel verloren luupt in zijnen ei'enen hof!

Finalement un petit mot au sujet de mon grand ami Jean-Warle Chibo. Noar da 'k ezuu uure vertellen ee 't ij ambiesse om de 'Lippens' van Loatem en Deurle te worden. In de kafeets uurek ezuu ier en doar de namme van nen 'changement de nom de commune': Wiboville. Ja, waaromme nie. Iederien ee ezuu zijn druumen. 'k Ei vrie geeren mee em gewirkt, hoewel da 'k em in zijn 'chiffreeringe' als boas van de kasse en van 't patrimonium, nie oltijd ei kunnen volgen. Da zal an mijn ei'en gelegen en, want in cijfers un ek nuut straf geweest, vraagt da moar an onze Jan De Backer. Jan zegdegge oltijd: <toalen spreken of schrijven en opstellen, al wa dadde wilt, moar wiskunde es un rampe.> 'k En was tons nog moar twaalf joar en Jan, die nui nog oltijd mee cijfers speelt, wist tons al woar da de lampe brandegge!

Un chance da 'k kind an huis was bij zijn ma en pa, woar da 'k vele van gelierd ei. Zonder ulder oak messchiens nuut mijnen diplom g'oald.

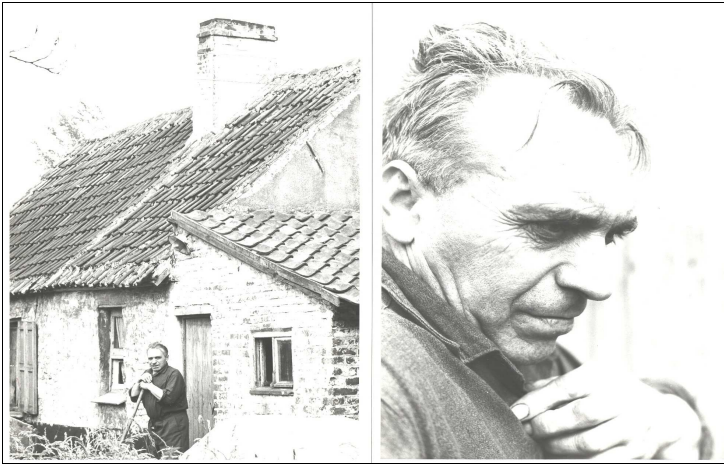
'k Ben an 't afdwoalen. Woar da 'k noar toe wille es da 'k ezuu binnen alle pertijen moaten ei.

'k En kan op niemand koad zijn. 'k Vinne damme de loatste 6 joar ollemolle goe overien gekomen zijn. Bewijs doarvan was die poginge tot un ienheidslijschte. Goed, z'es mislukt en 't es nui weere ieder veur zijn ei'en. We zullen zien woar damme uitkommen. Dan de beste meugen winnen, dadde es tenslotte 't veurnamste veur ons durp en ons inweuners!



*Bèrke de Kleppe anticipeert en zorgt voor een nieuwe muze met het oog op betere satire en verzorgde tekst. Haar naam? Ann Katia Schollaert: De toekomst voor Latem en Deurle én voor uw Loatemsche Kleppe!*

## DE AVONTUREN VAN PEET (vervolg)



Peet DAMMAN was ook een begaafd architect en besloot in eigen ontwerp een 'offeranda' (veranda) te bouwen waar hij tevens een badkamer kon in onder brengen. Met 'gekregen' stenen, elementen en glas van allerlei maten en gewicht of alles wat niet te zwaar of te heet was, bouwde hij zijn 'offeranda' met luxe kabinet.

In zijn enthousiasme had hij niet gedacht de nodige buizen te voorzien voor de afloop van het badwater. Ook de stop ontbrak, maar dat loste de pientere Peet op door er een te snijden uit een houten tak.

Door de vloer lichtjes te laten afhellen vond

het vuile badwater dan zijn weg naar buiten via de verandadeur en zo was de vloer ook weer 'proper'.

Het eerste bad werd een avontuur voor de ganze buurt. Peet stapte er in, gleed uit en lag spartelend in het water te ketteren dat hij er niet meer uit kon. Lieske en drie behulpzame burens moesten er de onfortuinlijke Peet uitsleuren.

De beste verdienste hield Peet Damman over aan het rondragen van kranten en tijdschriften. Hij was de eerste die de gemeente voorzag van het toen uiterst populaire advertentieblad 'Het Fonteintje' van de Gaverse familie De Vuyst.

Bij de opkomst van de reclamebladen was het ook de gewoonte dat fabrikanten staaltjes van hun producten als waspoeder, zeep, shampoo, speculoos of waardebons voor nieuwe producten meegaven. Peet had er al snel een handeltje van gemaakt om de hem nuttige stalen in eigen kast te stapelen en de waardebons in de winkels van zijn ronde uit te wisselen voor eigen gebruik. De producenten hadden het echter snel door en dat handeltje kreeg snel een eind.

Later vond Peet echter een nieuwe uitdaging. Een koffiemark dat de markt van de toenmalige Fortproducten wou inpikken liet als prospectie hun product van deur tot deur bedelen. Peet zag al snel dat, als de bewoners er niet waren, het pakje koffie in de bus werd gegooid. Hij kwam er aan met zijn 'Fonteintje' en grabbelde dan ongegeneerd en met pretogen de koffie mee.

Op het laatste van zijn 'carrière' werd hij nog minder mobiel en om zijn ronde te bespoedigen gooide hij het merendeel van zijn kranten en folders in de gracht of in de bosjes. Dat werd het einde van zijn ronde als 'gazettendrager'. Van dan af aan kon hij zich weer verbaal gaan verzetten tegen de 'kapitalisten' en het communisme prediken.

Van één iemand had hij een heilige schrik. Als hij het in zijn stamcafé 'Het Oud Gemeentehuis' te bont maakte werd hij de les gespeld door Jenny Ranschaert, de huid vol gescholden en aan de deur gezet. Zijn grote klep viel dicht en Peet droop, in stilte vloekend, af. Tegenspartelen durfde hij niet, daarvoor was de schrik voor de forse cafébazin te groot. Thuis vond hij dan troost bij de Leuvense stoof of in de zomer op de geïmproviseerde tuinbank waar hij met zijn broer Fonne en zijn onafscheidelijke drinkbroer 'Volderke' een paar flessen jenever soldaat maakte, tot ze van zattigheid in slaap vielen, maar er de volgende morgen toch opnieuw, fris en monter als een hoentje, tegenaan konden. Peet was een geliefd volksfiguur en hij mocht meer dan eender wie. Voor vele kinderen uit de buurt was hij meestal wel een schrikwekkend figuur, maar de man heeft nooit een vlieg kwaad gedaan. Hij was de goedheid zelve. Peet heeft heel wat meegemaakt, maar heeft nooit geklaagd.

Hij leefde van dag naar dag, genoot van het gerstenat en de graanjenever, scharrelde in de moestuin, kortom, hij was gelukkig met het leven dat hij 76 jaar mocht leven...

De nieuwe dichtbundel van uw dienaar,  
"De Luchtbel is Eindelijk Geknapt" is  
nog steeds verkrijgbaar bij de Auteur,  
Gonda 'De Lindé' en in de boekhandel.

Het boekje telt 48 bladzijden met 43 gedichten en een nawoord van Eddy Vaernewijck.  
Kostprijs 12,50 euro